

**„Szeretném, hogyha szeretnének,
S lennék valakié,
Lennék valakié.”** (Ady Endre)

Néhány héttel ezelőtt egy író-olvasó találkozón hangzott el az Ady-vers kapcsán az a gondolat, hogy minden ember magányos, és vágyik arra, hogy tartozzon valahova, valakihez, s áhítozik a szeretet után. Ez a gondolat készített bennünket, az aradi Csiky Gergely Főgimnázium 10. C, közgazdaság szakos osztályát, hogy olvasva a Sulijó pályázati felhívását mi is részt vegyünk. Jó dolog tartozni egy osztályközösséghez, jó dolog szeretetet kapni osztálytársaink részéről, s ezt az érzést akartuk részben felerősíteni, részben pedig továbbadni, másokkal is megosztani.

Az elhatározás megvolt, már csak azt kellett eldöntenünk, hogy a sok lehetőség közül melyik jótettet válasszuk. Ötletbörzét tartottunk az osztályban, és egyhangúlag úgy döntöttünk, hogy rászoruló gyerekeken szeretnénk segíteni. Úgy gondoltuk, játékokkal szépítjük meg gyermekkorukat. Közgazdaság szakosok lévén, az első kérdésünk az volt, hogyan teszünk szert pénzre. Támogatókat is kereshettünk volna, de nem ezt az utat választottuk. Azt akartuk, hogy mi magunk teremtsük elő valamiképpen az anyagiakat. Ezért döntöttünk úgy, hogy november 18-án sütivásárt rendezünk iskolánkban. De biztosra akartunk menni, hogy elég pénz fog összegyűlni, ezért tervünket azzal egészítettük ki, hogy az egyik osztályfőnöki órán karkötőket fonunk, és azokat is árusítani fogjuk. Egy közgazdász viszont törekszik arra, hogy egy tevékenységből a maximumot kihozza, ezért egy harmadik ötlet is megszületett, hogy a süti- és karkötővásárt játékgyűjtéssel kapcsoljuk össze.

És megkezdtük az előkészületeket: karkötőket fontunk, plakátokat készítettünk, hogy felhívjuk a diákok figyelmét a vásárra és gyűjtésre, körözvényvel jártuk körbe az osztályokat, a november 18-ai előtti hétvégén pedig mindenki süteményt sütött. Mindezeknek köszönhető, hogy 18-án reggel 9 órakor finomabbnál finomabb sütemények várták a diák- és tanárvásárlókat, tolongtak a karkötőkért (főleg a kisebbek), és özönlöttek az adakozók, akik szebbnél szebb játékokat hoztak. A nap végén pedig az egyenleg: a sütemények és karkötők elfogytak, 870 lej gyűlt össze és 6 nagydoboz játék.

Ezután felvettük a kapcsolatot a kisiratosi Pio Atya Gyermekotthon egyik nevelőjével, és megkérdeztük, hogy mire lenne még égető szükség. Mivel elmondta, hogy füzetekre nagy szükség volna, ezért osztályunk úgy döntött, hogy 100 lej értékben füzeteket vásárol, a többit pedig játékokra költi. S miért határoztunk úgy, hogy az igazán eredményes játékgyűjtés után még mindig játékokra fordítjuk a pénzt? Mert elsősorban azt akartuk, hogy ők is érezzék a közösség és a közös együttlétek örömét. Ezért vásároltunk a befolyt összegből társasjátékokat, s így lett az eddigi 6-ból 8 nagydoboz játék.

November 21-én pedig osztályfőnökünkkel együtt mindnyájan elutaztunk Kisiratosra, hogy meglátogassuk a gyermekotthon lakóit. Érkezésünk, de még inkább a 8 pirosba csomagolt nagydoboz igen meglepte a gyermekeket. Néhány órát töltöttünk együtt, és nem csupán kicsomagoltuk az ajándékokat, hanem közösen játszottunk is. Nagyon jó érzés volt látni a gyermekek szemében a meglepetés örömét, az osztálytársak szemében pedig az ajándékozás, a jótett örömét. Abban a reményben hagytuk el a gyermekotthont, hogy látogatásunk eredményeként nem csupán játékokkal, hanem néhány önfeledt, boldog órával is gazdagabbak lettek a gyermekek. És gazdagabban távoztunk mi is... szívünkben az elhatározással, hogy lesz folytatás... és azzal a tudattal, hogy NYERTESEK VAGYUNK!

Nyertesek, mert az osztály összefogott a jó cél érdekében.

Nyertesek, mert le tudtunk mondani magunkról másokért.

Nyertesek, mert készek voltunk időt, energiát és anyagiakat fordítani erre a tevékenységre.

Nyertesek, mert együtt töltöttünk néhány órát anyukánkkal, miközben sütöttük a süteményeket.

Nyertesek, mert iskolánk minden diákját és tanárát megnyertük a jó ügynek.

Nyertesek, mert megismerhettünk új embereket, a gyermekotthon lakóit.

Nyertesek, mert együtt játszhattunk önfeledten néhány órán keresztül.

Nyertesek, mert a gyermekek szemében az öröm tüze a mi szívünket melegítette.

S a pályázat jutalma? ... Csak ráadás!